

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Terribilis rigor justitiæ Dei erga Jesum Christum ob peccata, quæ
non commisit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

leges repræsentans cælum innumeris refulgens luminibus, in qua sese terminabat aspectus acies ad parvulum quoddam foramen, datâ operâ ab ipso relictum in medio, quod paulisper & ex transcurso aspiciere linebat cælum & astra; sed quando sol per foramen hoc suos immittebat radios, nostros obtundebat oculos, nosque cogebat demittere illos in terram.

Aliquandiu consideratis his omnibus in silentio, sentiebamus quidem animos nostros permagnis repletos idæis & imaginibus, sed adhuc nimium confusis ad hoc, ut satisfacerent nobis. Ipse credens, quod solus intuitus nobis sufficeret, ad nos instruendos, nec verbum dicebat nobis; & nos videntes ipsum profundâ quâdam contemplatione absorptum, vix ausi fuimus interpellare ipsum, aut obsecrare, ut loqueretur nobis. Nihilominus maximum, quo ardebamus, desiderium participandi paulu-

lum ex ipsius tum luminibus, tum bonis affectibus, impulit nos, ut peteremus ab ipso omnium harum rerum explanationem.

Ad quod ab initio non respondit nobis nisi per magnas exclamations: O peccatum, quàm es execrandum! quàm abominandum appares coram oculis Dei! ô judicia Dei, quàm estis terribilia! ah! quàm estis inexorabilia! ô æternitates! ô æternitates! ô magnæ æternitates, quàm estis profundæ! ô quàm estis incomprehensibiles! & post hæc tacuit, & copiosissimè lacrymans perrexit. Sed hæc omnia non agebant aliud, nisi quod summum nostrum auferent desiderium, quo ardebamus, ut explanaret nobis latius, quod latebat apud ipsum intus. Hinc instanter obsecrabamus ipsum per Passionem Jesu Christi, ut nostris circa hoc responderet votis; & ecce quid & quomodo fuerit locutus nobis.

ARGUMENTUM.

Terribilis rigor justitiæ Dei erga Jesum Christum, ob peccata, quæ non commisit.

ARTICULUS I.

AN non intuemini fratres mei infinitum odium, quo Deus prosequitur peccatum in formidabili, quod pronuntiavit, judi-

cio, quodque sævissimè mandari fecit executioni in Persona proprii Filii sui. Quis unquam cogitasset, quod proprius Filius Dei tra-

tractari hâc ratione potuisset per voluntatem, per decretum æternum, per sententiam ipsam proprii Patris sui? infinitâ ratione is ipsum amat, de hoc dubitare non licet. Ah! quomodò resolvere se quisquam potest ad auferendum tam ingens malum illi, quem tam perfecto amat amore? Ipse est innocentia ipsa, & sanctitas per essentiam. Ubi est iustitia, dum castigatur tanta cum severitate ille, qui esse non potest reus imperfectionis minimæ? Ipse est Majestas infinita. An ita accipiatur Monarcha supremus Monarcharum omnium? tandem, ipse est Deus vivens, qui totum hoc universum verbo produxit unico; & intueri Deum omnipotentem accusatum velut reum, condemnatum velut facinorosum, supremo supplicio affectum velut convictum plurimorum scelerum, oneratum opprobriis, dilaniatum virgis, coopertum sputis, totum perforatum plagis, confixum in Cruce duos inter insignes latrones, & mortem subire infamium. Univerfus orbis ex eo percussus terrore, astra cœli suum amittunt lumen, scinduntur petrae, contremiscit terra, & infernus totus hæret attonitus, trepidat pavefactus.

Quis vibrare potuit in Personam proprii Filii Dei terribile hoc fulmen, quod cadere non

potuit unquam in mentem ullius vel hominis, vel Angeli? Ecce, quod magis stupendum est, quodque luculenter declarat inexplicabile odium, quo Deus fertur in peccatum. Non est, quod unquam commiserit peccatum vel minimum, hoc enim est impossibile: *qui peccatum non fecit*; sed solummodò, quia refert speciem peccatoris. Ita, ob peccata, quæ non commisit, sed quibus duntaxat onerare se voluit ex mera bonitate, & maxima charitatis suæ abundantia! Ah! quid mali fecit in hoc, quod hâc ratione puniri mereatur? haud refert, quandoquidem obiectus est pelle peccatoris, accipietur ut peccator; experietur pro peccatoribus omnem magnitudinem infiniti odii, quo prosequor peccatum, dicit Deus; & citra hoc, quod respiciam infinitum, quo ipsum velut Filium meum unigenitum prosequor, amorem, ut propriis suis oculis mortales videant omnes magnitudinem odii, quo in peccatum feror, in æternum verum erit, quod Deus omnipotens fuerit percussus, prostratus, destructus, & veluti annihilatus à iustitia magni Dei vivi, eòquod portaverit solum speciem peccati, imaginem peccatoris.

Attende tibi, peccator, pondera pensiculate, & judica tecum ipse, quid expectandum tibi sit; tibi,

Res horrenda, quod Filius Dei iudicatus & condemnatus sit.

I. Petr. 2.

Sola peccatoris species sufficiebat ad hoc, ut condemnaretur Filius Dei,

Consideratio
seria omni
peccatori fa-
cienda.

tibi, qui non solum geris speciem peccati, sed circumfers id verè in anima tua; tibi, qui non es proprius Filius Dei, sed magnus Dei inimicus; tibi, qui non es Majestas infinita, sed despicabilis vermiculus terræ, vel monstrum potius redditum abominabile ob enormitatem criminum tuorum. Cogita tecum ipse, an sperare possis immunitatem à severissima justitia Dei, circumferens characterem veri peccatoris, cum immunem non reliquerit verum Filium Dei, circumferentem duntaxat illius speciem. Sed tenta benè vires tuas, & considera, an portare benè poteris totum infiniti odii pondus, quo Deus prosequitur peccatum; & memineris, magis verum non esse, quòd Deus sit Deus, quàm verum sit, quòd portaturus sis illud in omnem æternitatem, si reus inveniaris unius solummodò peccati mortalis, quando ipsius sistèris iudicio.

Imago Jesu
Christi in Cru-
ce ubique ex-
posita, sicut
exponuntur
facinorosi vita
muletati ad
vias regias.

Ecce, fratres mei, dicebat nos Spiridion, magno cum spiritùs fervore, ecce veritatem æternam, quæ absorbet omnem intellectum penitius rimari se adnitentem. Non opus foret tot discursibus & argumentis ad convertendum omnes, & maximos quosvis peccatores in mundo; abundè sat foret attentè & cum mora intueri Crucifixum. Justitia humana exponit facinorosos

viis regis, magisque à populo frequentatis, postquam supremo affecit illos supplicio, ut omnes per hoc adhortetur, nil ejusmodi committere criminis, aliàs consimili accipièmini ratione.

Et justitia divina, postquam cruentem & capitalem hanc exercuit & perfecit animadversionem in Persona proprii Filii Dei, vult imaginem ipsius expositam esse ubique in editioribus Ecclesiarum locis, ut incessanter admoneat cunctos mortales: ecce vobis odium, quo Deus fertur in peccatum, quæve ratione illius solummodò castigàrit apparentiam in Persona proprii Filii sui; si committitis illud, cogitate, quæ ratione sitis excipiendi.

Sanctus Bonaventura, qui accuratè admodum ponderat omnes circumstantias Passionis Jesu Christi, ad demonstrandum nobis ex illis ingens odium, quo Deus fertur in peccatum, specialiter considerat ignominiam loci, in quo passus est: *Ex loci vilitate.*

Erexit Deus quasi tria theatra, supra quæ exequi voluit decretum ignominie, æternum vindictæ, quam sumere voluit de peccato in Persona Filii sui unigeniti, qui ex infinitæ abundantia charitatis, nostras subire voluit vices, ut illam reciperet pro nobis. Primum theatrum erat Jerusalem, secundum erat mons Calvaria, tertium erat Crux ipsa.

Yyyyy

Jeru-

Jesus Christus
passus est Je-
rosolymæ,
quæ celebris
est ob tres
causas,

Jerusalem fuerat magna ad-
modum civitas, quæ tunc tem-
poris ratione quâdam haberi po-
terat nobilissima totius orbis,
præcipuè tres ob causas. Prima,
quòd ipsa fuerit caput & Metro-
polis totius Nationis Judaicæ; &
quia hic populus semper fuit à
Deo dilectus, & ipsius commif-
sus singulariter providentiæ, pro
quo totum universum repleve-
rat prodigiis, quæ ipsius omni-
potentia sine intermissione ope-
rabatur in favorem illorum;
omnes alii populi in mundo re-
spiciebant illam cum timore &
reverentia; sicque Metropolis il-
lorum evasit celebris in univer-
so orbe.

Joseph. antiq.
Judaic. lib. 15.
c. 14.

Secunda causa, quâ reddebatur
illustris, erat famosum illud Sa-
lomonis templum, quod annu-
merabatur ubivis maximis mun-
di prodigiis; & sanè descriptio,
quam Joseph nobis de hac reli-
quit, stupenda est: siquidem af-
firmat, constructum id fuisse è la-
pidibus candidis, tantæque quan-
tæ est marmor, soliditatis, haben-
tibus singulis viginti cubitos in
longitudine, in altitudine octo,
& in latitudine duodecim, quæ
magnitudinem tam prodigio-
sam efficiunt, ut omnes exin-
dè raperentur in admirationem:
hinc Apostoli admonebant ali-
quando divinum suum Magi-
strum, ut aspiceret & observaret
illos, velut ingens quoddam pro-

digium: *Aspice quales lapides.*
Joseph adjungit, quamlibet
porticum complexam fuisse
quadraginta columnas tantæ
crassitudinis, ut tres homines vix
unam illarum complexu suo pos-
sent dimetiri; illasque in tanto
fuisse numero, ut recenserentur
usque ad centum sexaginta duas,
& omnes cum capitellis tanto ar-
tificio, tantæque curiositate ela-
boratis, ut velut totidem essent
prodigia. *Pulebra usque ad mira-
culum.*

Magnificencia
Templi Salo-
monis.

Sed tertium, quod maximam
conferebat magnificentiam civi-
tati Jerusalem, est, quòd omnes
Judæi per omnes mundi nation-
es dispersi, obligati fuerint sin-
gulis annis comparere ibi in Pa-
schate; tum ad celebrandum ibi
Festum Azymorum, tum ad
manducandum Agnum Paschale-
m; & universalis hic tot popu-
lorum concursus, constituebat
annuatim ipsam non amplius
civitatem, sed mundum.

In hoc igitur magno theatro
civitatis Jerosolymæ, voluit ju-
stitia Dei exhibere spectaculum
dolorum & ignominiarum ulti-
mi supplicii Salvatoris mundi,
oculis omnium Nationum pro
Festo Paschali congregatarum,
quasi propinare illi voluisset om-
nia opprobria, quæ comminatur
peccatori: *Ostendam Genibus nu-
ditatem tuam, & Regnis ignominiam
tuam.* Et tandem, ut funesta &
infamis

Nahum 3.

Confluxus
omnium na-
tionum in Je-
rusalem pro
Festo Pascha-
tis.

infamis ipsius mors melius toti
pateret mundo, & exin in uni-
versum divulgaretur orbem, af-
fixus est in fastigio Crucis titulus,
quo exprimebatur & ipsius No-
men, & causa condemnationis
ipsius: *JESUS NAZARENUS*
REX JUDÆORUM, & scri-
ptus erat tribus præcipuis idio-
matibus inter populos usitatis,
Hebraico, Græco & Latino.

Cur Jesus
Christus sit
mortuus in
conspectu
omnium na-
tionum mun-
di.

Venite omnes mundi populi,
& estote spectatores mortis Sal-
vatoris vestri, suum effundentis
sanguinem pro salute omnium.
Venite omnes terræ nationes, &
adeste iudicio, quod pronuntiant
in ipsum mortales; erit enim a-
liquandò dies, quo congregabi-
mini vos omnes, ut magno ad-
stetis iudicio, quod in mortales
pronuntiabit ipse, exostulans
ab omnibus rationem de morte
sua. Venite omnes mundi ac-
colæ, & estote testes injuriarum,
quæ peccata vestra inferunt Ma-
jestati Dei; hæc enim carnifices
sunt ipsum huic affigentes Cru-
ci. Venite & videte, quanto o-
dio in peccatum feratur Deus.
Omnes homines id committen-
tes tantæ non sunt capacitatis,
ut omnem portent vindictam,
quam sumere de eo volet justi-
tia Dei, ad satisfaciendum sibi
plenè; totum requiritur infini-
tum robor Omnipotentis Dei, ut
totum illius portet supplicium.
Ponderate hæc omnia benè, &

perpendite vobiscum, quanto
vos odio prosequi oporteat pec-
catum.

Secundum theatrum ignomi-
niarum & dolorum amabilissimi
nostri Redemptoris, magis ad-
huc primo erat probrosum: si-
quidem ultimo affectus est sup-
plicio in monte Calvarix, loco
patibulario magnæ civitatis Je-
rosolymæ, quò justitia humana
omnes ablegabat facinorosos,
quos condemnaverat ad mor-
tem. Non est, quem lateat, ejus-
modi loca semper maximè esse
infamia. Siquidem crimen tam
abominabile est ex seipso, ut non
solum infamet personam id com-
mittentem, sed etiam inficiat lo-
cum ipsum, ubi afficitur suppli-
cio, immò & carnifices ipsos,
quibus inferre supplicium in-
cumbit.

Cur Jesus
Christus pas-
sus sit in mon-
te Calvarix,

Nihilominus verum est, quòd
omnia loca in mundo maximè
infamia nil habeant, quod adæ-
quet in hoc Calvariam. Ratio
est (sicut optimè annotarunt san-
cti Patres) quia hic locus servit
pro pegmate ferali, ubi execu-
tioni mandata est prima mortis
sententia ex ore Dei pronuntia-
ta contra Adam omnium pecca-
torum primum: hic mortuus
est ipse, & velut certum habetur,
ipsius caput sepultum esse in eo-
dem loco, ubi plantata fuit Crux
universalis Redemptoris om-
nium filiorum Adæ; hancque

Yyyy 2

ob

ob causam, quod caput primi hujus facinorosi decalvatum hic fuerit, pilis & pelle sua exspoliatum, montem hunc nuncupatum fuisse Calvariam.

Calvaria erat
vindictæ lo-
cus justitiæ
Dei. Quare,

Hic igitur erat locus vindictæ, quem justitia Dei deputaverat ad sumendum supplicium de peccato hominum, hic omnes occidebantur facinorosi, rei que pœnæ capitalis; sed quando omnes mundi peccatores hic sustinuisent mortem, nihil fuisset ad satisfaciendum illi. Expectabat hæc illum, qui, cum tantæ fuerit bonitatis, ut oneraret se solum omnibus peccatis hominum, erat quoque tantarum virium, ut ipse solus portaret eorum justum, quod meruerant supplicium. Expectavit ipsa, quoad ille ascenderet hunc montem, ubi ipsa servabat omnem ac integrum thesaurum iræ Dei, omnes dolores, omnia opprobria, omnes justas ultiones, quæ debitæ erant peccato hominum, ut effunderet illum totum integrum, velut irarum torrentem in Personam ipsius, & per hoc omnia naturæ humanæ peccata punirentur tantum, quantum merebantur, & tandem justitia Dei, acceptâ jam plenâ satisfactione, cederet locum misericordiæ, ad extendendum sese in posterum super omnes homines, ut Calvaria clivus, qui hucusque fuerat locus plurimum infamis &

maledictus, locus evaderet sanctissimus & honoratissimus totius universi: Non est in toto sanctior orbe locus.

Sanctus Epiphanius circa finem primi libri adversus hæreses trahit exin hanc sequelam plenam solatii pro cunctis miseris peccatoribus. Filius Dei ergo incipit reedificare naturam humanam destructam per peccatum, quando effundit sanguinem suum pretiosum, supra primum hujus ædificii fundamentum. Adam erat, qui primus illud concusserat, & in ruinas ejus attraxerat totam speciem, id est, omnes filios ac posteros suos in Persona sua inclusos; & directè quidem super personam ipsius suum effudit sanguinem, quod efficacissimum erat remedium omnium peccatorum primi hujus hominis, & totius posteritatis ejus. Cum ibi Crucifixus sanguine suo reliquias primi parentis ab initio massæ humanæ respergere incepit.

Et S. Augustinus clarius adhuc dicit, credibilissimum esse, quod Crux Salvatoris hominum profunde defossa & plantata fuerit in terra, ut tangeret cranium primi hominis in Calvaria sepulti: *Et verè fratres, inquit, non incongruè creditur, quia ibi erectus sit Medicus, ubi jacebat agrotus. & dignum erat, ut ubi occiderat humana superbia, ibi se inclinaret divina misericordia: &*

Cruz Jesu Christi plantata fuit super caput Adami magno cum mysterio.

Vide Sixtum Senens. Bibliothec. lib. 6. annot. 122.

S. Augustin. serm. 71. de temp.

sanguis

sanguis ille pretiosus etiam corporaliter pulverem antiqui peccatoris dum dignatur stillando contingere, redemisse credatur. O felix peccatum, dicere hâc occasione possumus cum Ecclesia, ô felix Adæ culpa, quæ tali remedio meruit reparari.

Quanta nobis felicitas, quòd totus pretiosus sanguis Jesu Christi effundatur in animas nostras.

Sed nos fratres mei, perrexit Spiridion, aspiciendo nos facie serenâ & gaudio plenâ, non consideremus nos felicitatem incomparabiliter majorem, quam possidemus; dum totus pretiosus sanguis adorandi Salvatoris nostri tactu suo honorat corpora nostra, animas nostras corporaliter, realiter, substantialiter, dumque se effundit totum integrum usque ad intima, usque ad viscera nostra, & hoc non semel vel bis, sed indies, si velimus? quanta hæc nobis gloria, quam admirantur Angeli! O bonitas! bonitas infinita! suscipere in se voluit omnia probra & opprobria Calvarix, & omnem illius relinquere nobis honorem & gloriam. Sed quantam habeamus confidentiam in misericordias Dei? quâ ratione dare nobis possit majorem certitudinem, quòd verè nos redemerit pretioso suo sanguine, quem verè sic effundit super nos? non dicendum est solum super nos, sicut super cranjum Adæ, sed dicendum est, usque in nos ipsos, in intima animarum nostrarum,

& corporum nostrorum. Et quòd si sanctus Augustinus credidit, guttas sanguinis Salvatoris nostri, quæ ceciderant in locum, ubi erant cineres Adæ, argumentum fuisse Redemptionis ipsius; quis diffitebitur, nobis certitudinem esse multò majorem, & felicitatem longè certiozem illâ Adæ?

Tandem novissimum & omnium theatrorum maximè probrosum, ubi justitia magni Dei exequi voluit decretum æternum ultionum suarum contra peccatum in Persona Redemptoris hominum fuit Crux. Quis enim ignorat, quòd mori in Cruce fuerit id temporis, mors omnium turpissima, crudelissima & funestissima, juxta universalem sententiam omnium in mundo nationum: sivè inspiciamus Scriptores profanos: Appulejus vocavit ipsam supplicium damnatum & maledictum, *Crucem damnatam*; Seneca *infelix lignum*; Tacitus, *mortem servi & indignam homine libero*: sivè attendamus id quod exaratum est in sacris literis; Gabaonitæ in maximo furore suo contra septem filios Saul invenire non potuerunt supplicium magis probrosum, magis sævum, quàm configere ipsos in cruce; & Deus ipse maledictum declaravit illum, quicumque finièrit infelicem vitam suam pendens è ligno: *Maledictus*

Quanta infamia Jesu Christo, mori in Cruce.

Appul. lib. 1. de asino.

Seneca Epist. 10.

Tacitus lib. 4.

2. Reg. 21.

Deut. 21. v. 23.

Yyyyy 3

cu,

ctus qui pendet in ligno. Terra, aër & omnia elementa infecta videbantur præsentia alicujus pendentis in Cruce. Et ideo summâ contendebant curâ, ut, postquam efflavit animam, mox deponeretur & mandaretur terræ, ad removendum funestum hoc spectaculum aspectui hominum.

Jesus Christus crucifixus demonstrat horrorem peccati.

In hoc ergo ligno, quod maledictum credebatur, in hoc ignominia & crudelitatis theatro, infinita Dei Majestas sacrificata fuit iracundiæ Dei Patris sui, & implacabili, quo fertur in peccatum, odio. Omnia ingenia tum Angelorum, tum hominum contendunt summè, ut explant nobis horrorem peccati; omnes sacri Scriptores contexant volumina, usque dum cuncta evolvantur sæcula; ostendatur nobis infernus & omnia illius supplicia, exhibeantur nobis picture, qualescunque poterint exhiberi, ad demonstrandum nobis, quam horribile in seipso sit peccatum, & quanta sit magnitudo odii, quo Deus prosequitur illud: nunquam tam benè id conspici poterit, quam in Persona Jesu Christi; castigati in Cruce à justitia ultrice Dei Patris sui.

Quomodo peccatum excipiat Majestatem Dei,

Quomodo possibile est, quòd ille, qui infinitâ ratione amatur à Deo Patre suo, experiatur tam horrendos infiniti ipsius odii effectus? quomodo possibile est,

quòd ille, qui per essentiam est gloria infinita, ita oneretur opprobriis, totus opertus, absorptus, immersus ignominia, totus annihilatus in profundissima maximarum despiciatum abyfso? quomodo esse potest, quòd ille, qui Deus est immortalis, immersus omnium gaudiorum in æternitate Oceanus, tam sævos sustineat dolores, tot lethalibus sancietur plagis, tormenta patiat tam atrocia, tandemque sceleratissimorum moriatur supplicio? Ah! peccatum, peccatum execrabile hominum! manifestè intueor injurias, quas infers Majestati Dei, nonnisi tu solum ita tractare potes ipsum; tam probè nunquam videram, quam tua abominabilis sit malitia. Non mihi ampliùs fiat sermo de inferno, nec de omnibus suppliciis, quibus Deus castigat peccata hominum: si aspicere velim abominationem peccati, meliùs descriptam ipsam video in Persona Redemptoris mei, characteribus pretiosi sui sanguinis.

Et posthæc adhuc ausim committere peccatum? Ah! vix mihi! quòd non potiùs tumultatus in æternum manserim in nihili abyfso! & posthæc non vindicem in meipso tot peccata, quæ contra infinitam Dei, quem adoro, commisi Majestatem, quæque fuere carnifices, è quibus est actus in Crucem? vix mihi! quòd non

Consideratio circa odium, quo prosequendum nobis est peccatum,

non

non potius suffocatus manserim
mei undâ Baptismatis ! & post-
hæc non contabescam horrore
ad minimam de peccato cogita-
tionem, velut ad aspectum ser-
pentis ? an non circumferam in
corde meo dolorem vehementis-
simum de illo commisso, qui
nunquam non me interiùs affli-
git & cruciat ? an non saltem
constans in corde meo foveam
propositum millenas potius to-
lerandi mortes, quam offendere
unquam tam amabilem Redem-
ptorem meum ?

Hi affectus Spiridionis vide-
bantur nobis tam æqui, ut adni-
teremur conficere illos, uti con-
ceperat ipse ; & voluissemus nun-
quam habere alios, quàm illos
maximi erga peccatum odii,
quod inseparabile est ab amore
Dei. Verum desiderabamus ad-
huc, ut explanaret nobis myste-
rium aliorum symbolorum, quæ
in hoc facello representata vide-
bamus : quare JESUS CHRISTUS no-
luerit solus pati, sed in societate
duorum latronum ?

ARGUMENTUM.

*JESUS CHRISTUS crucifixus in medio latronum est Judex sublatus
in thronum suum, ubi pronuntiat sententias aeternas, sa-
lutis in hos, & damnationis in alios.*

ARTICULUS II.

QUando dicitur : à momento
dependet aeternitas ; intelligo
hoc de pretioso momento, quo
Filius Dei exspiravit in Cruce pro
salute omnium peccatorum : in
hoc momento divisit ipse am-
bas aeternitates, felicem & infe-
licem, & idèd moritur in medio,
unius prædestinati & alterius re-
probi. Et non est absque my-
sterio, quòd ambo fuerint latro-
nes, eòquòd ambo, dum ipse
thesauros suos divinos profun-
debat in favorem hominum,
suffurati sint, unus quidem para-
disum, & alter infernum.

Quare JESUS
Christus mo-
ri voluerit in-
ter duos latro-
nes.

Ille, qui furatur, accipit id,
quod non pertinet ad se, & acci-
pit occultè, haud ignarus, actio-
nem suam condemnandam fore,
si foret manifesta. Quis un-
quam, si intellexisset, quòd ali-
quis sceleratus, postquàm suam
in latrocinis exegit vitam, com-
prehensus tandem à justitia, &
ad ultimum condemnatus sup-
plicium, in ipso actu, quo hanc
subiret sententiam, dum sibi per-
suasum habebat mundus, ipsum
infelicitatis suæ supremum atti-
gisse culmen : quis unquam co-
gitasset, inductum ipsum esse in
posse-

Bonus latro
furatur Para-
disum.